

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců Mgr. Alexandra Krysla a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **D. Q. Ch.**
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OAM-52563/ZM-2019

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedené pod sp. zn. OAM-52563/ZM-2019 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou datovanou a došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 13. 4. 2021 domáhal uložení povinností žalovanému (i) vydat rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OAM-52563/ZM-2019 o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty k povolení výkonu povolání na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to v soudem stanovené lhůtě, a dále (ii) zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je účastníkem řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, zahájeného dne 12. 8. 2019. Žádost je vedena pod sp. zn. OAM-52563/ZM-2019. Naposledy byla žádost vrácena k novému projednání nadřízeným správním orgánem, Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) dne 14. 10. 2020. Dle ustanovení § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen rozhodnout o žádosti žalobce do 60 dnů ode dne podání žádosti. S ohledem na skutečnost, že tato zákonná lhůta marně uplynula, přistoupil žalobce dne 9. 2. 2021 k podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti. Komise dne 24. 2. 2021 vydala opatření proti nečinnosti č. j. MV-25462-3/SO-2021, kterým přikázala žalovanému vydat rozhodnutí do 30 dnů od doručení tohoto opatření. Jelikož i tato přikázaná lhůta marně uplynula a žalobce nebyl do podání žaloby informován o tom, že by bylo o jeho žádosti rozhodnuto, přistoupil k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.
3. Vzhledem k výše uvedenému měl žalobce za to, že žalovaný je ve věci nečinný. Žalobce zároveň bezvýsledně vyčerpал prostředky, které stanoví procesní předpis k ochraně proti nečinnosti, tedy podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti ve smyslu ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce proto navrhl, aby soud žalovanému rozsudkem uložil povinnost ve věci rozhodnout v soudem stanovené lhůtě a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření ze dne 18. 5. 2021 popíral oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť žalovaný není a nebyl nečinný. Žalovaný uvedl, že žalobci byl povolen pobyt jako dlouhodobý za účelem zaměstnanecké karty, přičemž předkládací zpráva k vydání zaměstnanecké karty byla vydána před podáním žaloby, a to konkrétně dne 25. 3. 2021. Žalovaný s odkazem na ustanovení § 169t odst. 7 písm. a), odst. 9 písm. a), § 165a odst. 1 písm. f), § 30 odst. 2 a § 169r odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců poukázal na to, že žadatele o zaměstnaneckou kartu k převzetí víza vyzývá zastupitelský úřad, a nikoli žalovaný. Výzva je však nyní vyloučena vzhledem k zákazům obsaženým v ochranných opatřeních Ministerstva zdravotnictví. V době pokynu k udělení víza šlo o ochranné opatření ze dne 14. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN. Žalovaný dodal, že má za to, že mu za daných okolností nelze přičítat nečinnost, neboť řízení o žádosti žalobce není možné v současnosti dokončit vydáním průkazu o povolení k pobytu (zaměstnanecké

karty). Zároveň má za to, že mu soud nemůže nařídit vydat rozhodnutí v určité lhůtě, protože není známo, jak se bude vyvíjet epidemiologická situace a regulace ochrannými opatřeními.

5. Žalovaný uzavřel, že dle jeho názoru je žaloba nedůvodná, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Jednání před soudem

6. Zástupce žalobce při jednání před soudem konaném dne 29. 6. 2021 setrval na svých dosavadních tvrzeních s tím, že žalovaný požadované rozhodnutí v dané věci doposud nevydal. Žalovaný se s omluvou k jednání nedostavil.
7. Žalobce při jednání navrhl provést k důkazu ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, jakož i časově navazující ochranná opatření. Soud tento důkazní návrh zamítl pro nadbytečnost, neboť předmětná ochranná opatření jsou soudu známa z úřední činnosti.

V.

Posouzení věci soudem

8. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
9. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
10. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
11. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
12. Z obsahu správního spisu jsou patrné a pro danou věc významné následující skutečnosti.
13. Dne 12. 8. 2019 podal žalobce na zastupitelském úřadu žádost o zaměstnaneckou kartu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. OAM-52563-7/ZM-2019, byla žádost žalobce zamítnuta, přičemž žalovaný toto rozhodnutí sám zrušil rozhodnutím ze dne 6. 2. 2020, č. j. OAM-52563-13/ZM-2019, a v řízení pokračoval. Usnesením ze dne 1. 4. 2020, č. j. OAM-52563-14/ZM-2019 bylo řízení přerušeno do doby ukončení vyhlášeného nouzového stavu, případně do konce platnosti krizového opatření uvedeného v článku I bodě 4 usnesení Vlády ČR č. 198 z roku 2020. Následně byl zástupce žalobce vyrozuměn o pokračování v řízení přípisem ze dne 25. 5. 2020. Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2020, č. j. OAM-52563-24/ZM-2019, byla žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty znovu zamítnuta. K podanému odvolání bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Komise ze dne 14. 10. 2020, č. j. MV-133001-4/SO-2020 (toto rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 16. 10. 2020). K návrhu žalobce vydala Komise dne 24. 2. 2021 opatření proti nečinnosti, jímž přikázala žalovanému, aby o žádosti žalobce vydal rozhodnutí do 30 dnů od doručení tohoto opatření, přičemž k tomuto doručení došlo dne 25. 2. 2021. To znamená, že posledním dnem třicetidenní lhůty uložené žalovanému Komisí bylo pondělí

29. 3. 2021. Dne 25. 3. 2021 žalovaný do správního spisu založil předkládací zprávu k vydání zaměstnanecké karty se souhlasem s vydáním zaměstnanecké karty a udělil zastupitelskému úřadu pokyn k udělení víza žalobci za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 22. 4. 2021 žalovaný zaslal žalobci informaci o řízení, ve které mu sdělil, že jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty vyhoví a zastupitelskému úřadu vydal pokyn ve smyslu § 165a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, aby mu udělil dlouhodobé vízum za účelem převzetí zaměstnanecké karty, jakmile to bude možné. Dle sdělení žalovaného totiž zastupitelský úřad s ohledem na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR (v té době platné ochranné opatření ze dne 3. 4. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-69/MIN/KAN) žalobci toto vízum do cestovního pasu vyznačit nemohl.

14. V projednávané věci byla žaloba podána včas, je přístupná a je i důvodná.
15. Jak bylo uvedeno výše, podle § 79 odst. 1 s. ř. s. je podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu bezvysledné vyčerpání prostředku ochrany, tedy v projednávané věci podání návrhu na opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 1 správního řádu. Žalobce podal dne 9. 2. 2021 návrh na provedení opatření proti nečinnosti, kterému bylo vyhověno dne 24. 2. 2021. Dle ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu platí, že *nevýdá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví*. Žalobce tímto vyčerpал prostředky ochrany proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., přičemž tato podmínka bezvysledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti byla k okamžiku podání žaloby splněna. Žaloba je tudíž přípustná.
16. Dle ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí.
17. Správní řízení bylo zahájeno již dne 12. 8. 2019, nicméně poslední lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet od 16. 10. 2020, kdy Komise pravomocně zrušila rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2020, č. j. OAM-52563-24/ZM-2019, a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2020, č. j. 1 Azs 199/2020-30, kde se uvádí: „*Soud připomíná, že dojde-li ke zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně, je třeba vázat začátek lhůty pro vydání nového rozhodnutí na okamžik nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82).*“ Z tohoto důvodu neuplynulo před podáním žaloby více než jeden rok od konce lhůty stanovené žalovanému k vydání rozhodnutí, žaloba je tedy i včasná.
18. K otázce důvodnosti soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012 - 41, kde byla vyslovena následující právní věta: „*Nečinnost je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Ne každá nečinnost je však přičitatelná správnímu orgánu. Ustanovení § 71 odst. 5 správního řádu z roku 2004 představuje materiální hledisko posouzení takového stavu; má-li zjištěná nečinnost svůj původ ve způsobu, jakým vystupuje v řízení jeho účastník, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Posouzení, zda nejde o takovou situaci, přísluší i správnímu soudu v rámci posouzení důvodnosti žaloby podané dle § 79 a násl. s. ř. s. Přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu z roku 2004), je tím presumován fakt, že správní orgán byl nečinný, a nejde tedy o případ, na který pamatuje § 71 odst. 5 citovaného zákona.*“

Správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním účastníka řízení (žalobce) se, z pohledu § 71 odst. 5 téhož zákona, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti.“

19. Pokud tedy v projednávané věci Komise přijala dne 24. 2. 2021 opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, byla nečinnost žalovaného a uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí k tomuto dni pro posouzení soudu závazně presumována. Soud proto zkoumal výlučně to, zda byl žalovaný nečinný i po vydání předmětného opatření Komise, tedy zda v zákonné lhůtě vydal rozhodnutí, jak mu bylo Komisí přikázáno, resp. zda objektivně zjištěné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobil žalobce (srov. § 71 odst. 5 správního řádu).
20. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu.
21. Ustanovení § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu a bylo mu uděleno vízum podle § 30 odst. 4, je povinen za účelem vydání průkazu o povolení k pobytu se do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území osobně dostavit na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, a to včetně pořízení biometrických údajů cizince a jeho podpisu, který je určen k jeho dalšímu digitálnímu zpracování; podpis se nepořídí, pokud cizinci v jeho provedení brání těžko překonatelná překážka. Cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ministerstvu a splňuje podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen se na výzvu osobně dostavit ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, a to včetně pořízení biometrických údajů cizince a jeho podpisu, který je určen k jeho dalšímu digitálnímu zpracování; podpis se nepořídí, pokud cizinci v jeho provedení brání těžko překonatelná překážka.
22. Podle § 44 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že cizinci, který podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, modré karty, karty unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo karty unitropodnikově převedeného zaměstnance jiného členského státu Evropské unie, ministerstvo vydá potvrzení o splnění podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu; to neplatí, jde-li o vydání zaměstnanecké karty cizinci, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání nebo který je uvedený v § 98 zákona o zaměstnanosti.
23. Ustanovení § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že cizinec je povinen ve lhůtě stanovené ministerstvem, nejpozději však do 60 dnů ode dne pořízení biometrických údajů, dostavit se na ministerstvo k převzetí průkazu o povolení k pobytu.
24. Podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že vízum k pobytu nad 90 dnů se dále uděluje cizinci za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území nebo za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného Ministerstvem zahraničních věcí (§ 49).
25. Podle § 30 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území opravňuje cizince k pobytu na území po dobu 60 dnů. Vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného Ministerstvem zahraničních věcí opravňuje k pobytu po dobu 30 pracovních dnů. V případě, že převzetí oprávnění k pobytu podle věty první nebo podání žádosti podle věty druhé brání důvody na vůli cizince nezávislé, považuje se doba pobytu po vstupu cizince na území za prodlouženou až do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen po zániku důvodů podle věty třetí tyto důvody neprodleně oznámit ministerstvu, jde-li o vízum udělené za účelem

převzetí příslušného oprávnění k pobytu na území, nebo Ministerstvu zahraničních věcí, jde-li o vízum udělené za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného tímto ministerstvem.

26. Ustanovení § 169t odst. 8 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců stanoví, že *hodlá-li ministerstvo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vyhovět, vyzve žadatele podle § 44 odst. 1 k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu a podle § 44 odst. 3 k převzetí průkazu o povolení k pobytu.*
27. Podle § 169r odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec, který podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti, se ve lhůtě nebo na výzvu podle § 44 odst. 1 nebo § 44a odst. 13 nedostaví na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu nebo ve lhůtě podle § 44 odst. 3 nebo § 44a odst. 14 nepřevzme průkaz o povolení k pobytu, pokud v této lhůtě nesdělí, že mu v tomto úkonu brání důvody na jeho vůli nezávislé.*
28. Řízení o žádosti se zastaví i v případě, že cizinec podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu, ale na jeho výzvu se ve stanovené lhůtě nedostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2, k jehož udělení vydalo pokyn ministerstvo, aniž v této lhůtě sdělil, že mu v tomto úkonu brání důvody na jeho vůli nezávislé (srov. § 169r odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců).
29. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že řízení o vydání zaměstnanecké karty zahájené podáním žádosti na zastupitelském úřadě vykazuje určitá procesní specifika. Zastupitelský úřad totiž v určité fázi řízení vystupuje v podstatě jako prostředník mezi žadatelem a orgánem zodpovědným za vydání rozhodnutí, tedy žalovaným [viz § 169b nebo § 165a odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Je to zastupitelský úřad, kdo též v průběhu řízení komunikuje s žadatelem. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že lze žádosti vyhovět, udělí zastupitelskému úřadu pokyn, aby žadatele vyzval, aby se dostavil k vyznačení víza nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty, a toto vízum mu udělil [viz § 30 odst. 2, 4 zákona o pobytu cizinců]. Žadatel se dostaví na zastupitelský úřad a obdrží vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty. Na základě tohoto víza žadatel přicestuje na území ČR a je povinen do 3 pracovních dnů se osobně dostavit na pracoviště žalovaného za účelem splnění ohlašovací povinnosti a poskytnutí biometrických údajů nutných ke zhotovení zaměstnanecké karty [viz § 42g odst. 1 ve spojení s § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců]. Žadateli je současně vydáno tzv. potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty a žadatel je oprávněn od tohoto okamžiku pracovat [viz § 44 odst. 2 zákona o pobytu cizinců]. Ve stanovené lhůtě, nejpozději do 60 dnů od pořízení biometrických údajů, **se pak žadatel musí osobně dostavit** na pracoviště žalovaného za účelem převzetí průkazu o zaměstnanecké kartě [viz § 42g odst. 1 ve spojení s § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Z uvedeného popisu je zřejmé, že ve fázi po udělení pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí zaměstnanecké karty je další průběh řízení končící vydáním průkazu zaměstnanecké karty žadateli značně závislý na součinnosti žadatele (zda se dostaví na výzvy správních orgánů a poskytne vyžádanou součinnost). Neposkytne-li zaviněně přes výzvu správních orgánů žadatel tuto součinnost, řízení o jeho žádosti se zastaví [srov. § 169r odst. 1 písm. a) nebo h) zákona o pobytu cizinců].
30. Tomu odpovídá i specifická úprava lhůt k vydání rozhodnutí ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

31. Podle § 169t odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *vydáním rozhodnutí v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu se rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu.*
32. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí vydá *ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.*
33. Avšak ustanovení § 169t odst. 9 zákona o pobytu cizinců stanoví, že *lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne odeslání výzvy zastupitelského úřadu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 do doby zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu [písm. a)], dále ode dne odeslání výzvy podle § 44 odst. 1 k poskytnutí údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu do doby zpracování poskytnutých údajů [písm. b)], a i ode dne odeslání výzvy podle § 44 odst. 3 k převzetí průkazu o povolení k pobytu do doby převzetí průkazu [písm. c)].*
34. Pro věc je významný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 - 24, v němž kasační soud vyložil, že: *„Vydáním rozhodnutí o žalobcově žádosti nelze rozumět vydání předkládací zprávy, ani interního pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů. (...) Odkazuje-li stěžovatel na laxní přístup zastupitelského úřadu, který váhal s učiněním výzvy k dostavení se k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, může jít skutečně o vadný postup, který stěžovatel nemůže ovlivnit; na druhou stranu jde o vadný postup orgánu státní správy, který nemůže jít k tíži žadatele, o jehož žádosti není v důsledku tohoto postupu rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě. Stěžovatel je podle § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy pro povolování pobytu cizinců. Právě k jeho tíži tedy musí jít případný vadný postup orgánu státní správy v této oblasti; je také jeho odpovědností podle § 24 téhož zákona pečovat „o náležitou právní úpravu“ záležitostí spadajících do jeho věcné působnosti, a tedy také o to, aby zákonná pravidla a postupy související s povolováním pobytu cizincům, byla nastavena způsobem umožňujícím vydávat rozhodnutí bez průtahů. (...) Současně je třeba zopakovat odkaz krajského soudu na § 169 odst. 12 písm. a) – pokud by zastupitelský úřad před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené v § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vyzval žalobce, aby se dostavil k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 téhož zákona za účelem převzetí zaměstnanecké karty do jeho cestovního dokladu, lhůta pro vydání rozhodnutí by se daným okamžikem stěžovateli stavěla a on by nemohl být považován za nečinného. Vzhledem ke skutečnosti, že sám stěžovatel nevydal pokyn k udělení víza k pobytu nad 90 dnů dle uvedeného ustanovení v rámci zákonné šedesátidenní lhůty (která uplynula dne 21. 8. 2017), nemohlo dojít ke stavení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí a k rozšíření časového prostoru pro vydání rozhodnutí. Ani okamžitá reakce zastupitelského úřadu, který by žalobce vyzval k převzetí víza k pobytu nad 90 dnů, by tedy nemohla zhojit skutečnost, že stěžovatel je nečinný, tím, že by došlo ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí.“*
35. Z uvedeného vyplývá, že pro posouzení nečinnosti žalovaného není rozhodující, zda vyhotovil předkládací zprávu, zda udělil pokyn zastupitelskému úřadu k udělení vstupního víza podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, resp. zda je faktickým původcem nečinnosti zastupitelský úřad nebo žalovaný. Pokud by zastupitelský úřad před uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí odeslal žalobci výzvu k vyznačení víza k pobytu nad 90 dnů podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, vylučovalo by to nečinnost žalovaného, protože v tu dobu by neběžela lhůta pro vydání rozhodnutí [srov. § 169t odst. 9 písm. a)]

zákona o pobytu cizinců], ale žalovaný nic takového v předmětném soudním řízení netvrdil.

36. V posuzované věci uplynula lhůta k vydání rozhodnutí bezpečně před 24. 2. 2021, kdy Komise vydala opatření k odstranění nečinnosti žalovaného. Skutečnost, kdy dříve reálně lhůta k vydání rozhodnutí uběhla, nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby významná. Zda a kdy žalovaný zpracoval předkládací zprávu a udělil pokyn zastupitelskému úřadu k udělení vstupního víza, také není, jak je výše odůvodněno, pro rozhodnutí soudu v této věci relevantní. Z tohoto důvodu byl žalovaný ke dni podání žaloby nečinný, neboť nečinnost presumovanou ke dni 24. 2. 2021 neodstranil vydáním rozhodnutí. I když žalovaný vyzval žalobce dne 25. 3. 2021, tj. po 24. 2. 2021, k vyznačení vstupního víza, ke stavení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců dojít nemohlo, protože ke skutečnosti zakládající stavení lhůty by došlo až po jejím uplynutí. V rozsudku ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 – 20 zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: „*I přerušení lhůty ovšem může nastat pouze za jejího běhu, a nikoliv až po jejím skončení. Pokud správní orgán, tak jako žalovaný v předmětné věci, oznámí účastníkům řízení usnesení o přerušení řízení spojené s výzvou k odstranění vad žádosti až po té, kdy došlo k uplynutí lhůty pro jeho rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu, nemůže mít takové přerušení řízení účinky předvídané v § 65 odst. 1 správního řádu. Jednou uplynulá lhůta se nemůže ani na základě § 65 odst. 1 správního řádu „obnovit“, jak by snad vyplývalo z argumentace stěžovatelky.*“ Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 Azs 169/2020 – 39, když uvedl: „*Je-li naopak řízení přerušeno až po uplynutí lhůty pro rozhodnutí, jedná se již o nečinnost správního orgánu; lhůta k vydání rozhodnutí ve věci samé se totiž v takovém případě neobnovuje (srov. rozsudek ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS).*“ Tyto závěry lze bezpochyby vztáhnout i na případy stavení lhůty. Slovy Krajského soudu v Praze v rozsudku ze dne 6. 11. 2017, č. j. 48 A 122/2017 - 18, který byl aprobován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017 - 24, „*Lhůta, která již uběhla (a tudíž již neběží), se přirozeně již nemůže stavět.*“
37. Žalovaný v řízení uplatnil jedinou konkrétní obranu, která podle něj měla vyloučit závěr o jeho nečinnosti, a to že výzvu k vyznačení vstupního víza nemohl zastupitelský úřad odeslat vzhledem k ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Tato obrana nemohla být z povahy věci úspěšná. Lhůta k vydání rozhodnutí žalovanému uplynula nejpozději dne 24. 2. 2021, když k tomuto datu je v projednávané věci nečinnost žalovaného presumována. Nečinnost žalovaného mohla být odstraněna jen vydáním rozhodnutí, k čemuž nedošlo. Z jakých důvodů k vydání rozhodnutí nedošlo, pokud neležely na straně žalobce, nebylo pro posouzení nečinnosti významné, protože lhůta k rozhodnutí již uplynula, a proto nemohla být žádným úkonem žalovaného ani jinou překážkou stavěna.
38. Navíc, ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, jímž jediným žalovaný konkrétně argumentoval a které je soudu známo z úřední činnosti, bylo zrušeno ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-60/MIN/KAN. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, na němž stavěl žalovaný svou obranu, bylo účinné pouze po dobu od 15. 2. do 28. 2. 2021, tzn. po dobu 14 dnů. A podle tohoto ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, navíc ani vyznačení vstupního víza žalobci nic nebránilo. Bodem I.10 písm. k) ochranného opatření

Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, Ministerstvo zdravotnictví nařídilo *nepřijímat žádosti o víza a přechodné a trvalé pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích, s výjimkou žádostí o vydání dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu na území České republiky, kdy tyto výjimky platí pouze pro žádosti o víza a pobyty na zastupitelských úřadech České republiky ve státech, jejichž opatření prováděná z důvodu pandemie onemocnění COVID19 přijímání takových žádostí umožňují; Ministerstvo zahraničních věcí zveřejní seznam takových států způsobem umožňujícím dálkový přístup.* Bodem I.12 ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 14. 2. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, Ministerstvo zdravotnictví nařídilo *vyznačit na zastupitelských úřadech České republiky ve třetích zemích do cestovního dokladu vízum pouze v případě žádostí, které lze podle bodu I.10 přijmout s výjimkou bodu I.10. písm. i), kde se vyznačují pouze víza související s žádostmi o pobytová oprávnění za účelem studia v akreditovaném studijním programu na vysoké škole nebo v rámci programu „Zrychlená procedura udělování pobytových oprávnění pro cizince – zahraniční studenty ze třetích zemí“; to platí i pro žádosti přijaté přede dnem účinnosti tohoto opatření.*

39. Z důvodu kontradiktornosti řízení není soud oprávněn domýšlet na jedné straně ani žalobní body a na druhé straně ani obranu žalovaného. Bylo proto na žalovaném, aby tvrdil a prokázal, jaké individuální okolnosti mu bránily ve vydání rozhodnutí ve věci žalobce (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, kdy by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta, kdy podle zdejšího soudu totéž platí i pro žalovaného). Bránil-li se žalovaný tím, že mu soud nemůže nařídít vydat rozhodnutí v určité lhůtě, protože není známo, jak se bude vyvíjet epidemiologická situace a regulace ochrannými opatřeními, pominul výše citované ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s.
40. Pro úplnost soud uvádí, že z veřejně dostupných zdrojů - webových stránek Velvyslanectví v Hanoji (www.mzv.cz/hanoi/cz/vizove_a_konzularni_informace/index.html) a Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz/jnp/cz/informace_pro_cizince/aktuality/prijimani_zadosti_o_viza_od_11_kvetna.html) vyplývá, že ke dni rozhodnutí soudu (29. 6. 2021) aktuální podmínky na Velvyslanectví v Hanoji umožňují, aby zde za dodržení hygienických požadavků byla vyznačována víza v řízení o dlouhodobém pobytu, resp. aby byly přijímány žádosti o „víza za účelem převzetí povolení k pobytu na území ČR (tzv. vízum typu D/VR) – tzv. přenos vízového štítku – bez ohledu na účel pobytu“. Z webových stránek Ministerstva zahraničních věcí dále vyplývá, že Vietnamská socialistická republika není zařazena mezi země s extrémním rizikem nákazy COVID-19, kde jsou zastupitelské úřady uzavřeny.
41. Soud tedy shrnuje, že v době podání žaloby i v době vydání tohoto rozsudku byl žalovaný nečinný.

VI.

Rozhodnutí soudu

42. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný správní orgán je ve věci vydání rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty, vedeném pod sp. zn. OAM-52563/ZM-2019 nečinný, a žaloba je proto důvodná. Soud tudíž podle § 81 odst. 2 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, která se jeví jako přiměřená. Délku lhůty stanovil soud

vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobce a jeho stádiu, přičemž soudem stanovená lhůta nepřesahuje lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců.

VII.

Náklady řízení

43. Výrokem II. rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **14 342 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve výši 2 000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (9 300 + DPH = 11 253 Kč) a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900 + DPH = 1 089 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) žaloba a (iii) účast na jednání před soudem. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. června 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu